

Висновки. Аналіз низки нових норм Митного кодексу України 2012 року, що регламентують захист прав інтелектуальної власності, дозволив виявити коло проблемних питань щодо їх реалізації в практичній діяльності митних органів, а також дослідити закладений законодавцем механізм сприяння захисту прав інтелектуальної власності на митному кордоні в умовах розвитку міжнародної торгівлі та наближення до ЄС. Викладені автором статті положення норм митного законодавства щодо сприяння захисту прав інтелектуальної власності будуть корисними для практичної діяльності митних органів, а також подальших наукових досліджень у цій галузі.

Література:

1. Митний кодекс України. Бюлетень законодавства і юридичної практики України №12. – 2007. – Митна справа в Україні. – 384 с.;
2. Митний кодекс України 2012 [Електронний ресурс] // Ліга-Закон Еліт 8.2.2 [Електронний ресурс]: база нормативно-правових документів/ Інформаційно-аналітичний центр "Ліга". – Електрон. дані. – К., 2012. - Режим доступу: <http://search.ligazakon.ua/search/law/>, платний;
3. Угода про торгівельні аспекти прав інтелектуальної власності (ТРИПС). Результати Уругвайського раунду багатосторонніх торговельних переговорів: Тексти офіційних документів. К.: «Вимір», Секретаріат Міжвідомчої комісії з питань вступу до СОТ, 1998. – С.336-370.
4. Цивільний процесуальний кодекс України N 1618-IV (1618-15) від 18.03. 2004. - ВВР, 2004, N 40-41, 42, ст.492.
5. Капіца Ю.М. Право інтелектуальної власності Європейського союзу та законодавство України: - К.: Слово, 2006. - 1101 с.

*Саннікова М.В.
к.ю.н., науковий співробітник
НДІ Державного будівництва та місцевого самоврядування
НАПрН України*

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИХ НОРМ У НАЦІОНАЛЬНЕ ЗЕМЕЛЬНЕ ПРАВО ТА ЗАКОНОДАВСТВО

Питання імплементації норм міжнародного права у вітчизняне законодавство активно досліджуються сучасною юридичною наукою. Особливої актуальності такі дослідження набувають в зв'язку з розвитком процесів глобалізації та становлення Європейського правового простору.

Належної уваги з зазначених умов потребують норми, котрі імплементуються у національне земельне право та законодавство, адже земля як територіальний базис у міжнародних зносинах виступає однією із основних складових базису державного суверенітету.

Виходячи із теоретико-правових досліджень, можна стверджувати, що імплементация за своєю сутністю являється механізмом санкціонування міжнародних приписів з боку держави. І це важливо, адже будь-яка норма права (чи то національного, чи то міжнародного) не є чинною сама по собі. Вона діє в комплексі з іншими нормами як в межах одного джерела права, так і з іншими правовими актами. Безумовне застосування норм міжнародного права призведе виключно до їх декларування, не більше того, адже механізм їх реалізації залишається поза межами національного законодавства. Саме тому держава, здійснюючи імплементацию, має розробляти власний механізм реалізації правової норми, інакше її позицію варто розцінювати як таку, при якій вона бере на себе відповідні зобов'язання виключно формально, задля досягнення певного політичного ефекту, не більше того.

На сутності імплементации як механізмові санкціонування норм міжнародного права у національне законодавство варто звертати увагу ще й тому, що вона може здійснюватися у різних формах. До таких варто відносити приєднання до міжнародного договору або його підписання, вступ до міжнародної глобальної або регіональної організації (що зобов'язує виконувати положення їх статутів), ратифікація міжнародних правових актів.

Саме ратифікація є найбільш прийнятною формою імплементации норм міжнародного права у національне земельне право, оскільки її наслідком є наділення імплементованих норм силою закону і охорони земельно-правових відносин.

В зв'язку з цими процесами визріває необхідність оновлення системи джерел права та форм їх зовнішнього вираження, покращення правотворчої, у тому числі законотворчої, діяльності. Ускладнення системи суспільних відносин і правової дійсності в цілому потребує досконалих правових рішень,

прописаних у джерелах права і покликаних розв'язати нові проблеми, що постають перед суспільством. Все частіше особливо гостро назрівають завдання щодо підвищення якості механізму правового регулювання суспільних відносин, його соціальної обумовленості і, відповідно, ефективності.

Особливої уваги окреслені теоретико-правові проблеми заслуговують в контексті розвитку земельного права та законодавства, оскільки їх предмет правового регулювання становить особливий суспільний інтерес, а наявність прогалин та колізій законодавства, зокрема, внаслідок неналежної уваги до процесів імплементації норм міжнародного права, спричинює публічний характер шкоди, яка беззаперечно завдається суспільним відносинам.

Так, в основі якісного нормотворення та правозастосування лежать, насамперед, способи (шляхи) формування права, які закладають засади його ефективності. Держава визначає свою законодавчу політику через призму об'єктивних закономірностей розвитку суспільства, врахування можливостей законодавчого впливу на такий розвиток для досягнення певної мети власне самого процесу регулювання суспільних відносин та враховує фактори, що ілюструють можливість сприйняття правовою системою зазначеного законодавчого впливу.

Важливим фактором удосконалення системи джерел права України є те, що форму їх зовнішнього виразу мають визначати ті відносини, які підлягають врегулюванню. І це принципово, адже від їх сутності і ролі в житті суспільства залежить режим правового регулювання, котрий має обрати держава і сформулювати за допомогою норм права відповідного законодавчого акту. Варто зауважити, що процес виявлення кола тих суспільних відносин, які потребують урегулювання, має носити постійний і обґрунтований характер, спиратись на чіткий та відточений механізм, що дасть змогу своєчасно та правильно виявляти такі суспільні відносини, аналізувати інформацію щодо ефективності їх законодавчого регулювання і виявляти проблеми правозастосування.

Юридична природа земельних правовідносин є надзвичайно складною, оскільки не дивлячись на єдність загальних засад та принципів землекористування, зазначені правовідносини регулюються рядом інших галузей права та законодавства.

В зв'язку з вищенаведеним уявляється уявляється за необхідне з метою захисту земельно-правових відносин як базових в контексті міжнародно-правового спілкування законодавчо закріпити необхідність застосування виключно такої форми імплементації норм міжнародного права у національне земельне право та законодавство, як ратифікація.

*Розумович Ірина Миколаївна
доцент кафедри господарського і
екологічного права
Таврійського національного
університету імені В.І.Вернадського,
кандидат юридичних наук*

ДО ПИТАННЯ ЩОДО НЕОБХІДНОСТІ РОЗРОБКИ МЕХАНІЗМУ ЗАПОЗИЧЕННЯ МІЖНАРОДНОГО ДОСВІДУ В СФЕРІ ОХОРОНИ ДОВКІЛЛЯ

Реформи, що сталися в Україні останнім часом є продовженням шляху до забезпечення сталого розвитку держави. Втім ефективне впровадження реформ вимагає об'єднання зусиль органів влади, суб'єктів господарювання та суспільства.

Запозичення зарубіжного досвіду в тій чи іншій сфері та імплементація відповідних норм у національне законодавство України є одним із пріоритетних шляхів подальшого вдосконалення регулювання відносин в сфері охорони довкілля. Зарубіжний досвід в сфері охорони навколишнього середовища постійно оновлюється, вдосконалюється. Крім того процеси глобалізації, активний розвиток міжнародних організацій, швидкий розвиток інформаційних технологій робить питання запозичення міжнародного досвіду не тільки актуальним, але й необхідною реалією розвитку суспільства, про що свідчать